

Naziv originala:
Meg Cabot
SIZE 12 IS NOT FAT

Copyright © by Meg Cabot LLC, 2006
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

Izdanje je objavljeno u saradnji sa PS-Editor-IP

ISBN 978-86-7878-103-2

Meg Kabot



Pa šta ako
imam koji
kilogram viska!

Sa engleskog prevela Magdalena Reljić



EDITOR

Beograd, 2008.

*Svaki put kad te vidim
Osetim slatki svrab
Ti si kao najsladji slatkiš
I budiš taj slatki svrab
Ne spominji mi dijete
Jer moram da utolim taj
Slatki svrab*

„Slatki svrab“
Izvođač: Heder Vels
Aranžman: Valdez/Kaputo
Album: Slatki svrab
Kartrajt rekords



„Alo? Ima li nekog?“ Glas devojke u kabini za presvlačenje pištava je kao veveričji. „Alo?“

Da, *baš* kao veveričji.

Čujem kako prodavac prilazi vratima. Njegovi ključevi melodično zveckaju. „Izvolite, gospođice? Kako mogu da vam pomognem?“

„Evo ovako.“ Ženski, ali i dalje veveričji glasić odjekuje prodavnicom. „Imate li ove farmerke neke druge veličine osim trideset?“

Zastajem, s jednom nogom u nogavici farmerki koje s teškom mukom pokušavam da navučem. Uh! Je li to samo kod mene slučaj ili su sve nove farmerke tako uske? Zaboga, šta može biti manje od veličine trideset? Samo nešto negativno, zar ne?

Okej, prošlo je poprilično otkad sam maturirala. Ali sećam se da je postojala ta veličina, sa nulom na kraju, i...

„Jer“, minijturni veveričji glas objašnjava prodavcu, „obično nosim broj trideset dva. Ali ove u veličini trideset su mi prevelike. Što je čudno. Znam da nisam smršala od kada sam poslednji put bila ovde.“

Poenta Minijturne ima smisla, zaključujem dok navlačim farmerke. Ne sećam se kada sam poslednji put mogla da obučem veličinu trideset. Dobro, *sećam* se. Ali to nije deo moje prošlosti kojeg se rado sećam.

Dakle? Obično nosim broj 42... Međutim, probala sam farmerke u toj veličini i plivala u njima. Ista priča i sa brojem 40. Što je neshvatljivo jer u poslednje vreme nisam držala nikakvu dijetu – ako se ne računa veštački zaslađivač kojim sam jutros obogatila svoj kapučino.

Ali sigurna sam da je đevrek sa krem sirom i slaninom nadoknadio sve propuštene kalorije.

Nisam baš u poslednje vreme išla u teretanu. Nije da ne vežbam, naravno. Samo to ne radim, znate, u teretani. Jer istu količinu kalorija možete da sagorite šetnjom umesto trčanjem. Čemu trčanje? Odavno sam ukapirala da mi je do Marijeve prodavnice sira na Blekeru, gde se prošetam čisto da vidim šta ima za ručak, potrebno deset minuta.

A od *Marijeve prodavnice sira* do *Betsi Džonson* na Vusteru, gde odlazim da vidim šta je na rasprodaji (obožavam njen streč-somit!): još deset minuta.

A od *Betsi* do *Dina i Deluke* na Brodveju, gde svratim da posrčem kapučino i vidim imaju li kriške pomorandže prelivene čokoladom koje toliko volim: još deset minuta.

I tako, kada se sve sabere za sobom imam čitavih šezdeset minuta vežbanja. Ko kaže da je teško povinovati se novim vladinim preporukama o dnevnoj fizičkoj aktivnosti? Ako to mogu *ja*, onda može svako.

Ali može li sva ta šetnja da izazove smanjenje veličine za *cela dva broja* od moje poslednje kupovine farmerki? Znam da sam skoro preplovila dnevni unos hrane otkad sam čokoladne bombone u tegli na svom radnom stolu zamenila besplatnim kondomima iz studentske poliklinike. Ali opet.

„Pa, vidite gospođice“, obraća se prodavac Minijaturnoj. „Ove farmerke su od *streča*. To znači da morate da probate dva broja manje od vaše prave veličine.“

„Molim?“ Minijaturna zvuči zbunjeno.

Ne krivim je. Osećam se isto. Računajmo iznova.

„Hoću reći“, strpljivo pojašnjava prodavac, „ako obično nosite veličinu trideset četiri, onda će vam odgovarati farmerke od *streča* veličine trideset.“

„Zašto ih jednostavno ne obeležite normalnim veličinama?“ pita Minijaturna – krajnje razumno ako mene pitate. „Na primer, ako je trideset zapravo trideset četiri, zašto ih onda ne etiketirate kao da su veličina trideset četiri?“

„To se zove prividna veličina“, odgovara prodavac, spuštajući glas.

„Kakva veličina?“ pita Minijaturna, takođe spuštajući glas. Ako veвериći glas uopšte *može* da se spusti.

„Znate.“ Prodavac sada već šapuće ali ja i dalje mogu da ga čujem. „*Krupnije* mušterije vole kada uspeju da se uvuku u tridesetosmicu. Naravno, ne shvatajući da je to u stvari četrdesetdvojka. Razumete?“

Čekaj malo. *Šta?*

Izlećem iz svoje kabine pre nego što mi pobegne misao.

„Ja nosim četrdesetdvojku“, čujem sebe kako govorim prodavcu. Čovek me zapanjeno gleda. Razumljivo, pretpostavljam. Ali opet. „Šta je loše u veličini četrdeset dva?“

„Ništa!“ uzvikuje prodavac, skoro panično. „Ama baš ništa. Samo sam mislio...“

„Hoćete da kažete da je veličinu četrdeset nose samo *krupne* žene?“ ispipavam.

„Ne, nikako“, uverava me prodavac. „Pogrešno ste me razumeli. Mislio sam...“

„Jer, četrdesetdvojka je veličina prosečne Amerikanke“, podsećam ga. Znam to zato što čitam magazin *Pipl*. „Hoćete da kažete da nismo prosečne nego debele?“

„Ne“, grca prodavac. „Ne, uopšte to nisam mislio. Samo sam...“

Vrata od kabine do moje se otvaraju i prvi put vidim vlasnicu veвериčjeg glasa. Istih je godina kao klinke s kojima radim. Ne sam što *zvuč*i kao veverica, konačno shvatam, nego tako i izgleda. Znete. Slatko. Nakostrešeno. Dovoljno sićušno da stane u džep devojke prosečne veličine.

„A šta je sa *nepostojećom* veličinom za nju?“ nastavljam da ispaljujem, pokazujući palcem na Minijaturnu. „Mislim, radije bih bila prosečna nego *nepostojeća*.“

Minijaturna me za trenutak zbunjeno gleda a onda dodaje: „Da. Tako je!“

Prodavac nervozno guta. Zvučno. Očigledno ima loš dan. Posle smene će verovatno otići u neki bar i požaliti se barmenu: „A onda su se te ženturače okomile na mene zbog proklete prividne veličine... Kakav užas!“

Ali nama usiljeno smireno odgovara: „Ovaj, moram da... proverim imamo li te farmerke u... odmah se vraćam.“

I nestaje iza paravana.

Gledam u Minijaturnu. Ona gleda mene. Nije starija od dvadeset dve i izrazito je plava. I ja sam plava – uz malu pomoć farbe za kosu – ali odavno sam prerasla svoje rane dvadesete.

Ipak, uprkos godinama i veličinama, jasno je da Minijaturna i ja delimo nepobitno mišljenje svake plavuše: Obe smo zbunjene pojmom prividne veličine.

„Hoćeš li da ih uzmeš?“ pita me Minijaturna, pokazujući glavom na farmerke na meni.

„Verovatno“, odgovaram. „Trebaju mi nove farmerke. Na poslednje su mi se ispovalicali na poslu.“

„Bože“, kaže Minijaturna, nabirući svoj veveričji nos. „Gde to radiš?“

„Ma“, odgovaram. „U studenjaku. Odnosno u studentskom internatu.“

„Stvarno?“ Minijaturna deluje zainteresovano. „Njujorškog koledža?“ Kada klimnem glavom, ona ispušta vrisak oduševljenja: „Znala sam da

si mi odnekud poznata! Prošle godine sam tamo diplomirala. U kom si studenjaku?“

„Ovaj“, oprezno odgovaram. „Tek sam letos počela.“

„Stvarno?“ Minijaturna deluje zbunjeno. „Baš čudno. Jer, deluješ mi nekako poznato...“

Pre nego što dobijem priliku da joj objasnim odakle sam joj poznata, moj mobilni počinje da emituje refren pesme *Odmor* grupe *Go-Go* (bolan podsetnik da ga neću imati – odmor, naravno – dok ne prođem šestomesečni probni rad, a ostala su mi još cela tri meseca). Po broju zaključujem da me zove šefica. U subotu.

Što znači da je važno. Zar ne?

Osim što verovatno ipak nije. Mislim, volim svoj novi posao i sve to – rad sa studentima je zanimljiv jer se zauzimaju za stvarima koje ljudima nikad ne bi pale na pamet, kao što je oslobađanje Tibeta i plaćanje porodijskog odsustva za radnice u poslastičarnicama i slično tome.

Nezaobilazna mana posla u Fišer holu jeste što živim odmah iza ugla. A to me čini dostupnom svakome u njemu, više nego što mi to odgovara. Mislim, jedno je kada ste lekar pa vas kući zovu pacijenti kojima ste potrebni.

Ali sasvim je drugo kada vas kući zovu s posla zato što je automat za sok nekom progutao kovanicu i niko ne može da nađe formular za povraćaj novca pa od vas traže da dođete i pomognete im u potrazi.

Iako shvatam da to nekim ljudima može da zvuči kao ostvarenje životnog sna. Znate, prebivalište dovoljno blizu posla da možete da se iskradete u slučaju najmanje krize. Naročito u Njujorku. Jer, moje putovanje od kuće do posla traje dva minuta, i obavljam ga pešice (četiri ako se doda moja dnevna doza fizičkih vežbi).

Ali ljudi ne shvataju da, uprkos ideji ostvarenja životnog sna, ovo nisu najsrećnije okolnosti jer mi je plata samo 23.500 dolara godišnje (odnosno 12.000 kada se odbije gradski i državni porez), a u Njujorku s 12.000 dolara možete da kupite večeru, možda par farmerki kao ove kojima ću sebe upravo da počastim, bile one prividne veličine ili ne. Dakle, sa ovom platom ne bih mogla da priuštim život na Menhetnu a

da pri tom ne radim još jedan posao, koji bi mi plaćao stan. Nemam tu privilegiju da parazitiram u studenjaku jer u Njujorškom koledžu tu privilegiju imaju samo upravnici domova ali ne i njihovi pomoćnici.

Ipak, živim dovoljno blizu Fišer hola da moja šefica može sebi da uzme za pravo da me pozove i zamoli da skoknem svaki put kada joj ustrebam.

Kao danas, u lepo septembarsko subotnje popodne, dok kupujem farmerke, samo zato što se brucoš, koji je prethodnog dana popio previše limunada u *Stond Krou*, odlučio da se isповраća po mojim nogama dok sam stajala nad njim, opipavajući mu puls.

Razmišljam da li da odgovorim na poziv – možda me Rejčel zove da mi ponudi povišicu (što je malo verovatno); možda me Rejčel zove da me zamoli da nekog polukomiranog dvadesetogodišnjaka u alkoholisanom stanju odvedem u bolnicu (vrlo verovatno) – kada Minijturna ispusti vrisak u transu prosvetljenja: „O, moj bože! Znam odakle si mi poznata! Je l' ti iko ikad rekao da ličiš na Heder Vels? Znaš, onu pop pevačicu?“

Odlučujem, shodno okolnostima, da poziv šefice prepustim govornoj pošti. Mislim, stvari su dovoljno komplikovane, ako se uzme u obzir veličina 42 i sve uz to. Trebalo je da ostanem kod kuće i kupim farmerke preko Interneta.

„Stvarno to misliš?“ pitam Minijturnu, nimalo oduševljeno. Samo što ona ne primećuje moj nedostatak oduševljenja.

„O, moj bože!“ opet vrišti Minijturna. „Čak i *zvučiš* kao ona. To ide jedno s drugim. Ali“, dodaje ona, kroz smeh, „šta bi Heder Vels radila u studenjaku, kapiraš?“

„Studentskom internatu“, ispravljam je automatski. Zato što bi tako trebalo da se kaže jer taj naziv navodno izaziva osećaj topline među starnarima koji bi u protivnom život u studenjaku mogli da shvate kao previše hladan i institucionalizovan.

Kao da ih na to dovoljno ne podseća činjenica da su im frižideri zašrafljeni za pod.

„E, pazi“, uzvikuje Minijaturna, naprasno se otreznivši. „U tome nema ništa loše. Što si pomoćnica upravnika studenjaka. Ne ljutiš se što sam ti rekla da ličiš na Heder Vels? Jer imala sam sve njene albume. I veliki poster na zidu. Kad sam imala jedanaest.“

„Ne“, odgovaram, „nimalo se ne ljutim.“

Minijaturna uzdiše sa olakšanjem. „Uh, dobro je“, kaže. „Pa, najbolje da krenem u potragu za radnjom koja prodaje moju veličinu.“

„Da“, odgovaram, želeći da joj predložim *Gap* za decu ali se obuzdam. Nije ona kriva što je sićušne građe. Baš kao što ni ja nisam kriva što sam veličine prosečne Amerikanke.

Sve dok u redu za kasu ne proverim govornu poštu, ne bih li saznala šta je Rejčel htela od mene. Čujem njen glas koji, obično savršeno iskontrolisan, sada s potisnutom histerijom, kaže: „Heder, zovem da te obavestim da se u zgradi dogodilo ubistvo. Kad dobiješ ovu poruku molim te da me odmah nazoveš.“

Ostavljam farmerke veličine 38 na pultu i u narednih petnaest minuta odrađujem svoju dnevnu dozu preporučenih fizičkih aktivnosti – trčeci – iz radnje prema Fišer holu.

*Videla sam vas
/ U strasnom zagrljaju
Pravdaš se
/ Da ti je ona samo rođaka
Laž / Laž / Laž
Ako me želiš / Moraš biti iskren
Šta smo onda / Ti i ja?
Laž / Laž / Laž*

„Laž“
Izvodi: Heder Vels
Aranžman: Valdez/Kaputo
Sa albuma Slatki svrab
Kartrajt rekords



Prva stvar koju vidim kada zađem za ugao i izbijem na Vašington skver jesu vatrogasna kola, parkirana na trotoaru. Vatrogasna kola su na trotoaru umesto na ulici jer im prilaz blokira ulična tezga koja prodaje tigra-ste tange za pet dolara – za budzašto, zapravo. S tim što, kada ih pogledate izbliza, možete da vidite da su tange obrubljene crnom čipkom koja može samo da golica, znate već gde.

Saobraćaj na Vašington skveru se skoro nikad ne zaustavlja, baš kao ni u ulici u kojoj je smešten Fišer hol. Međutim, ove subote je opština ili već neko, verovatno u sprezi sa udruženjem stanara, to učinio budući da je strana ulice duž parka prepuna vašarskih tezgi. Znate: umetnika koji crtaju portrete, prodavaca mirišljavih štapića i čarapa, i skulptora koji izrađuju klovнове od žice.

Kada sam prvi put posetila ulični vašar na Menhetnu imala sam isto godina kao klinci s kojima radim. Naravno, u svom ushićenju nisam pre-

stala da uzvikujem: „Jaaaao, ulični vašar! Ludilo!“ Tada nisam znala da su čarape u *Mejsiju* i dalje jeftinije nego kod uličnih prodavaca.

Ali da budem iskrena, kada jednom posetite ulični vašar na Menhetnu, zapravo ste ih posetili sve.

Stoga tezga sa tangama ispred Fišer hola nije nikakvo iznenađenje. Samo što to nije zgrada čiji su stanari zainteresovani za tu vrstu robe. Veličanstveno zdanje od crvene cigle, podignuto 1850. godine, dominira Vašington skver parkom. Prvog radnog dana sam iz knjiga sa svog radnog stola saznala da grad obezbeđuje građevinske firme koje redovno osvežavaju fasadu kako cigle Fišer hola ne bi ispadale slučajnim prolaznicima na glavu.

Pretpostavljam da je to dobra ideja. Osim što raznorazne stvarčice, uprkos gradskim naporima, povremeno ispadaju iz Fišer hola i pogađaju slučajne prolaznike u glavu. I to nisu cigle. Obično mi nezadovoljni Njujorčani prijavljuju flaše, limenke, komade odeće, knjige, diskove, povrće, slatkiše, a jednom je to bilo i celo pečeno pile.

Kažem vam, kad god prolazim pored Fišer hola uvek gledam gore, čisto da sačuvam glavu.

Ali ne i danas. Danas mi je pogled prikovan za ulazna vrata zgrade. Pokušavam da prokljuvim kako da se probijem kroz okupljenu masu – i njujorške plavce – i uđem unutra. Ceo prizor izgleda kao da ulični vašar obilazi neka strana ekskurzija, izmešana sa studentima koji čekaju da budu pušteni u dom. Nemam pojma šta se dešava. Na osnovu pitanja koja izvikuju, trudeći se da nadjačaju muziku koja dopire sa susedne tezge ispred same zgrade, i koja glase otprilike ovako:

„Šta se dešava?“

„Ne'm pojma. Da nije izbio požar?“

„Neki kreten je opet zaboravio da isključi ringlu.“

„Ma jok. Mora da je Džef. Opet je ispustio džoint.“

„Džefe, morončino!“

„Nisam ja, kunem se!“

Očigledno ne znaju da se u domu dogodilo ubistvo. Jer, da znaju verovatno se ne bi šalili na temu džointa. Mislim.

Ili se bar nadam.

A onda prepoznajem lice koje pripada nekom ko SIGURNO zna šta se dešava. Zaključujem to po njenoj grimasi. Vidno je uzrujana zbog vatrogasnih kola koja je ne puštaju da priđe zgradi. Uzrujana je zato što ZNA.

„He-tar!“ Ugledavši me u masi, Magda mi mahnito maše svojim manikiranim prstima. „Jao, He-tar! Ovo je strašno!“

Magda stoji na ivičnjaku u svojoj ružičastoj radnoj kecelji i leopardovim helankama, zabacujući svoje lakom učvršćene lokne i nervozno pušeći 'virdžinija slim' cigaretu, uvučenu među duge prste. Na svakom noktju je nalakirana minijatura američka zastava. Pošto je Magda poreklom iz Dominikanske Republike, koristi svaku priliku da pokaže patriotizam prema svojoj novoj domovini, izražavajući ga čak i kroz umetnost lakiranja noktiju.

U stvari, tako sam je i upoznala. Pre skoro četiri meseca, kod manikira. I tako sam čula za posao u studenjaku (hoću reći, u studentskom internatu). Poslednja pomoćnica upravnice – Džastin – dobila je otkaz nakon što je otperjala sa sedam hiljada dolara, ukradenih iz studentske kase, što je posebno razbesnelo Magdu koja radi kao kasirka u menzi studenjaka – hoću reći, studentskog internata.

„Možeš li da veruješ?“ žalila se svojevremeno Magda svima koji su hteli da je slušaju, dok su meni sređivali nokte na nogama – jer, kada vam ostatak života ode u kanalizaciju, kao moj tada, neka vam bar nokti izgledaju sjajno.

Par stolova dalje Magdi su na nožnom palcu crtali kip slobode, u čast Dana sećanja, dok je ona nemilice ogovarala Džastin, moju prethodnicu.

„Naručila je dvadeset sedam keramičkih peći za dom i podelila ih svojim drugaricama kao svadbene poklone!“

I dalje ne znam šta je to keramička peć, niti zašto bi je neko želeo kao svadbeni poklon. Međutim, kada sam čula da je upražnjeno radno mesto na Magdinom poslu, gde je prava privilegija raditi – na stranu

dvadeset dana odmora plus socijalno i zdravstveno – momentalno sam iskoristila poklonjenu informaciju.

Magdi mnogo dugujem, zaista. Ne samo zato što mi je pomogla da se zaposlim ili zato što mi nikad ne naplaćuje obroke u menzi – što je verovatno razlog zbog kojeg više ne nosim trideset osam, osim u slučaju prividne veličine, naravno – već zato što mi je Magda postala jedna od najboljih drugarica.

„Mag“, kažem kada joj pridem. „Ko je u pitanju? Ko je umro?“

Jer ne mogu da se otrgnem osećaju da je to neko koga znam, kao na primer jedna od spremačica koja je uvek tako ljubazna da očisti telesne izlučevine razuzdanih studenata iako to nije u opisu njenog posla. Ili jedan od studenata zaposlenih u domu a koje bi trebalo da nadzirem – *bi trebalo* je pravi termin budući da je za tri meseca, koliko radim u Fišer holu, samo šaka mojih zaposlenih činila ono što sam od njih tražila (većina je ostala verna metodama alave Džastin).

Iako nijedan od njih ne uradi ono što njih tražim, čak i kada je u pitanju samo, na primer, provera sobe iz koje se iselio student i bacanje onoga što je ostalo iza njega, uglavnom polupraznih flaša nekog žestokog pića.

Tako, kada narednog dana dođem na posao, ne mogu nijednog od njih na nateram da siđe u prizemlje i sortira poštu jer su svi mamurni.

Ipak, ima par klinaca koje sam iskreno zavolela. Sve su to stipendisti koji na fakultet nisu došli snabdeveni maminim i tatinim viza-karticama, presrećni što svaki mesec mogu da otplate sopstvenim radom i kojima je posao istinski potreban kako bi sebi priuštili knjige i razne takse, i koji subotom pristaju da rade smenu od 16 sati do ponoći, a da ih na to previše ne nagovaram.

„O, Heder“, šapuće Magda. Samo što to iz njenih usta zvuči kao Hedar. Šapuće zato što nije sigurna da li studenti oko nje znaju šta se zapravo dešava. Šta god to bilo. „Jedna od mojih filmskih zvezdica!“

„Studentkinja?“ Primećujem kako se nekoliko pari očiju iz mase radoznalo okreće ka Magdi. Ne zato što je zgodna – mada JESTE prilično napadne spoljašnjosti, budući da na sebi ima dovoljno šminke da

Kristina Agilera s njom izgleda kao da je potpuno naga, kao i veštičje duge nokte i sve što ide uz to.

Ali pošto je ovo Vilidž, Magdin izgled se može smatrati krajnje neupadljivim.

Studentima je pažnju skrenula reč 'filmska zvezdica'. Svakom studentu koji uđe u menzu Fišer hola, Magda uzme karticu za obrok, provuče je kroz skener i procvrkuće: „Pogledaj sve ove predivne filmske zvezde koje dolaze ovde da jedu. Presrećni smo što Fišer hol ima toliko lepih filmskih zvezda!“

Isprva sam mislila da Magda pokušava da flertuje sa što više studenata – a ima ih na tone, mnogo više nego na medicinskom ili ekonomskom fakultetu – koji pohađaju Njujorški koledž.

A onda je jednog nedeljnog jutra, kada studenti sami sebi pripremaju hranu, Magda pustila buvu da je Fišer hol prilično poznat. Ne iz razloga koji mislite, kao što je istorija Vašington skvera gde je nekada živeo Henri Džejms. Ili zato što se preko puta nalazi poznato Viseće drvo na kojem su u osamnaestom veku vešali zlikovce. Ne ni zato što je park nekada bio groblje siromašnih, uprkos svim onim klupama i tezgama za hot-dog koje, da, stoje na mrtvim ljudima.

Ne. Prema Magdinim rečima, Fišer hol je poznat zato što je u njemu snimana scena za film *Tinejdžerske mutant nindža kornjače*. Donatelo ili Rafaelo ili već jedna od nindža-kornjača – ne mogu da se setim koji – skočio je sa krova Fišer hola na susednu zgradu dok su svi klinici u zgradi glumili prolaznike koji zadivljeno posmatraju taj vrhunski manevar nindža-kornjače.

Ozbiljno. Fišer hol ima prilično uzbudljiv istorijat.

Osim što su klinici koji su u filmu glumili prolaznike odavno diplomirali i iselili se iz studenjaka.

Zato pretpostavljam da je studentima čudno što Magda i posle toliko godina još uvek trabunja o tome.

Ali zaista, činjenica da je scena iz tog važnog filma snimljena na njenom radnom mestu, za nekog kao Magda je samo još jedna u moru stvari koje Ameriku čine velikom.

Takođe možete da vidite kako nekome ko ne poznaje priču iza kulisa cela ta ideja o 'filmskoj zvezdici' može da deluje pomalo... otkačeno.

Što verovatno objašnjava zašto mnogi ljudi, začuvši njen uzvik, radoznalo pilje u nas.

Ne želeći da klinci shvate kako nešto zaista nije u redu, hvatam Magdu za ruku i odvlačim je ka jednoj od saksija s borićima koji krase ulaz zgrade – i koje, nažalost, studenti često koriste kao pepeljare – kako bismo imale malo privatnosti.

„Šta se desilo?“ pitam je tiho. „Rejčel mi je ostavila poruku da se u zgradi desilo ubistvo ali to je sve što je rekla. Znaš li ko je ubijen? I kako?“

„Ne znam“, šapuće Magda, odmahujući glavom. „Sedela sam za kasom i čula vrisak. Neko je rekao da devojka leži u liftu i da je mrtva.“

„O, moj bože!“ Šokirana sam. Očekivala sam da će to biti smrt od overdoza ili nasilnog obračuna – iako u zgradi postoji obezbeđenje koje je na službi dvadeset četiri časa dnevno, iako to ne sprečava povremene ispade nekog nesuvislog lika. Uostalom, ovo je Njujork.

Ali smrt u *liftu*?

Magda se svojski trudi da ne zaplače – jer bi studenti, poprilično sklone melodrami, mogli da pomisle kako nešto STVARNO nije u redu (a to bi ujedno i pokvarilo brižno nanasene slojeve Magdine maskare) – i dodaje: „Rekli su da se, kako vi to kažete – vozala na liftu?“

„Surfovala?“ U još većem sam šoku. „Surfovala liftom?“

„Da.“ Magda oprezno ubacuje vrh svog zašiljenog nokta u ugao uka i briše suzu. „Zato nikog ne puštaju unutra. Filmska zvezdica je liftom trebalo da ode u svoju sobu ali su morali da je skinu sa...“

Magda počinje da jeca. Brzo je grlim i privijam uz sebe, koliko iz želje da je utešim, toliko iz potrebe da ugušim njen plač. Studenti opet radoznalo pilje u nas. Neću da ukače da nešto ozbiljno nije u redu. Ionako će uskoro saznati.

Jedini problem je što verovatno neće imati dovoljno vremena da u to poveruju, baš kao što nisam ni ja.

Stvar je u tome što sve to nije smelo toliko da me iznenadi. Surfovanje liftom je problem svih studenjaka – ne samo Njujorškog koledža – već mno-

gih univerziteta i koledža širom zemlje. Dokoni tinejdžeri se uduvaju, kuražeći jedni druge da se popnu na vrh lifta, gde se tako vozikaju gore-dole. Uveliko su poznati slučajevi nastradalih studenata u stanju opijenosti.

Pretpostavljam da je tako nešto pre ili kasnije moralo da se dogodi i u Fišer holu.

Osim.

Osim što Magda uporno govori u ženskom rodu. *Devojka* je mrtva.

Što je čudno jer nikada nisam čula za slučaj *devojke* koja je surfovala liftom. Bar ne u Fišer holu.

Utom Magda podiže glavu s mog ramena i teško uzdiše: „Uh-oh.“

Okrećem se da vidim o čemu se radi i oštro uzimam dah. Jer nam gospođa Alington, supruga Filipa Alingtona – koji je proletos postao šesnaesti univerzitetski predsednik – dolazi u susret.

Znam mnogo o Alingtonovima. Još jedna stvar koju sam otkrila u Džastininim fasciklama – pre nego što sam ih sve pobacala – bio je članak isečen iz *Njujork tajmsa*, s pompeznom pričom o tome kako je novopostavljeni predsednik odlučio da živi u studentskom domu umesto u luksuznoj vili koja je u vlasništvu univerziteta:

„Filip Alington“, glasio je članak, „akademik koji ne želi da izgubi kontakt sa studentskom populacijom, kada se vraća kući iz svoje kancelarije, vozi se istim liftom kao i ostali stanari studentskog doma, među kojima i sam živi...“

Ono što je *Tajms* potpuno zaboravio da spomene je to da predsednik s porodicom živi u raskošnom stanu u potkrovlju Fišer hola, koji zauzima ceo osamnaesti sprat i kako negoduje što se liftovi na putu gore zaustavljaju na svakom spratu tako da je Džastin na kraju bila umoljena da im obezbedi zaseban lift.

Osim pritužbi na liftove, žena predsednika Alingtona, Elinor, očigledno nema mnogo obaveza u životu. Kad god je vidim, ili ide ili se vraća iz Pete avenije. Skoro religiozno je posvećena kupovini – poput olimpijskog atletičara posvećenog treniranju.

Samo što je omiljeni sport gospođe Alington – osim šopinga – i konzumiranje ogromnih količina votke. Kada se ona i doktor Alington vrate

iz noćnog provoda sa svojim poverenicima, gospođa Alington redovno pravi buku u predvorju, uglavnom zbog njenih kućnih ljubimaca, krestavah papiga – ili bar tako čujem od Pita, mog omiljenog univerzitet-skog radnika obezbeđenja.

„Ptice“, jednom mu je rekla. „Ptice te mrze iz dna duše, debeljko.“

Što je prilično zlobno, kad malo bolje razmislite. I pri tom netačno, budući da Pit nije uopšte debeo. Samo je, znate, prosečan.

Verbalne uvrede gospođe Alington su veliki izvor zabave na prijavnici, uvek punoj dežurnih studenata – onih koje bi trebalo da nadgledam. Kasno noću, ukoliko doktor Alington nije kod kuće, gospođa Alington običava da zove prijavnicu, prijavljujući razne stvari koje je uznemiravaju: na primer, kako je neko pojeo sve njene artičoke; kako je videla kojote na svojoj terasi; kako joj nevidljivi patuljci lupkaju po krevetu, i tako dalje.

Prema Pitu, studenti su ispočetka bili zbunjeni ovim prijavama, spremni da u pomoć pozovu svoje starije kolege od kojih se, u zamenu za besplatan smeštaj i hranu, očekuje da rade kao domari, po jedan na svakom spratu. Oni bi obavestili upravnika zgrade koji bi se odvezao na osamnaesti sprat da ispita stvar.

Međutim, kada bi gospođa Alington otvorila vrata, tupog pogleda i obučena u perjani negliže – Znam! Perjani negliže! Dobar skoro kao streč-somot – uvek bi rekla: „Ne znam o čemu pričaš, debeljko.“

Dok bi (prema priči raznih domara koji su ovom dogodovštinom zabavljali ceo studenjak), iza nje manijakalno kreštale njene papige.

Sablasno.

Ali ne toliko sablasno za gospođu Alington, verovatno zato što se narednog dana ničeg ne bi sećala, hitajući u Petu aveniju gde bi se izdavala za kraljicu – kraljicu Fišer hola.

Kao sada, na primer. Ruku prepunih kesa, gospođa Alington smrknuto zuri u policajca koji blokira ulazna vrata Fišer hola, govoreći mu: „Izvinite. Ja ovde živim.“

„Žao mi je, gospođo“, odgovara policajac. „Ulaz je dozvoljen samo hitnim službama. Niko od stanara još uvek ne sme da uđe u zgradu.“

„Ja nisam stanar.“ Gospođa Alington kao da se naduvava između svojih kesa. Ali policajac ničim ne pokazuje da to primećuje.

„Žao mi je, gospođo“, ponavlja on. „Što malo ne uživajte u uličnom vašaru? Ili u parku. Ima lepih klupa tamo. Odmorite se dok ovo ne raščistimo. Zvaćemo vas kad počnemo da puštamo ljude unutra, okej?“

Gospođa Alington je prilično bleđa kada žurno stignem do nje. Napustila sam Magdu jer gospođa Alington deluje kao da sam joj potrebija. Stoji kao ukopana u svojim preuskim farmerkama, svilenoj košulji, okićena teškim zlatnim nakitom, dok joj kese ispadaju iz ruku a usta se zbušnjeno otvaraju i zatvaraju. Definitivno je bleđa kao krpa.

„Čujete li šta sam rekao, gospođo?“ pita policajac. „Niko ne sme unutra. Vidite li ovu decu ovde? Svi čekaju da uđu. Ili čekajte s njima, ili se pomerite.“

Samo što gospođa Alington izgleda kao da su joj se odsekle noge. Nimalo stabilno, ako mene pitate. Prilazim joj i hvatam je za ruku. Ne primećuje čak ni moje prisustvo. Sumnjam da uopšte zna ko sam iako mi klimne glavom svaki put kad izađe iz lifta i prođe pored moje kancelarije na putu u ludi provod – hoću reći, u šoping ekspediciju – i kaže: „Dobro jutro, Džastin“ (uprkos mojim beskrajnim naporima da je ispravim). Pretpostavljam da je moja pojava na ulici, pa još neradnim danom, više nego zbuñuje.

„Pozorniće, njen suprug je predsednik ovog koledža“, kažem, klimajući glavom prema gospođi Alington, čiji pogled je prikovan za ljubičastu, natapiranu kosu i mindušu u obrvi obližnje studentkinje. „Filip Alington? On živi u potkrovlju. Bojim se da joj nije baš najbolje. Mogu li... mogu li da joj pomognem da uđe unutra?“

Policajac me odmerava od glave do pete.

„Odakle si mi poznata?“ pita policajac. Ništa neuobičajeno. Kada sam ja u pitanju, nikad nije.

„Verovatno iz komšiluka“, odgovaram, usiljeno veselo. „Radim u ovoj zgradi.“ Pokazujem mu identifikacionu karticu sa fotografijom na kojoj izgledam kao da sam pijana, iako nisam bila. Sve dok se nisam slikala. „Vidite? Ja sam pomoćnica upravnice studentskog internata.“

Policajac ne deluje preterano oduševljeno ovom titulom, ali mi uz sleganje ramena ipak kaže: „Kako god. Vodi je unutra ako baš hoćeš. Ali ne znam kako ćeš da je popneš uza stepenice. Liftovi su isključeni.“

Ne znam kako ću popeti gospođu Alington uza stepenice, s obzirom na njenu potresenost, što znači da ću je praktično odneti na osamnaesti sprat. Preko ramena bacam pogled ka Magdi koja, shvativši moju nameru, koluta očima. Ali ipak baca cigaretu i hita ka nama, spremna da ponudi svoju svesrdnu pomoć.

Međutim, pre nego što stigne do nas, dve devojke – obučene u ono što smatram standardnom uniformom Njujorškog koledža, farmerke sa spuštenim strukom koje otkrivaju stomak i pirsing u pupku – zadihano istrčavaju iz zgrade.

„O moj bože, Džefe“, dovikuje jedna šeprtljavom džankiju. „Šta je s liftovima? Morale smo da siđemo stepenicama sa sedamnaestog sprata.“

„Umreću“, objavljuje druga.

„Majke mi“, glasno dahće prva. „Koliko plaćamo stanarinu i takse, PREDSEDNIK bi mogao da uloži u liftove koji se neće stalno kvariti.“

Ne promiče mi njen neprijateljski pogled upućen gospođi Alington, koja je pogrešila što je dozvolila da njena fotografija bude objavljena u školskim novinama, jer je sada prepoznatljiva meta u celom studenjaku. Hoću reći, u studentskom internatu.

„Hajdemo, gospođu Alington“, brzo kažem, gurkajući je blago. „Idemo unutra.“

„Bilo je krajnje vreme“, odgovara gospođa Alington, teturajući se malo, sve dok joj Magda ne priđe s druge strane i uhvati je pod ruku. U trenutku dok je uvodimo kroz ulazna vrata iz mase studenata neko dovikuje, „Hej! Kako *one* mogu a mi ne možemo? I mi živimo ovde!“ Pridružuju mu se povici, „Nije pošteno!“ i „Fašisti!“

Prema brižljivom načinu na koji spušta svoje visoke potpetice jednu ispred druge, prilično sam sigurna da je gospođa Alington pripita, iako još nije ni podne. Moje sumnje se potvrđuju kada nas tri uđemo u zgradu i gospođa Alington se iznenada presamiti kako bi izbljunula svoj doručak na pločice predvorja.

Očigledno je da je gospođa A. uz svoju jutarnju kajganu popila nekoliko čašica.

„Santa Marija“, užasnuto mrmlja Magda. I ko može da je krivi?

Ne znam za druge ali kada ja povraćam (izvinite ali to je nešto što mi se neizostavno događa svake Nove godine), volim da osetim malo saosećajnosti, čak i kada sam za sve sama kriva.

Stoga tapšem gospođu Alington po ramenu i kažem: „Tako. Je l' vam sad malo bolje?“

Gospođa Alington škilji ka meni, kao da me prvi put vidi.

„Do đavola, ko si sad pa ti?“ pita me.

„Pa...“ odgovaram. „Ja sam pomoćnica upravnice. Heder Vels. Sećate se? Upoznale smo se pre par meseci?“

Gospođa Alington deluje zbunjeno. „A gde je Džastin?“

„Džastin je našla drugi posao“, objašnjavam joj, što je laž budući da je Džastin otpuštena. Ali istina je da znam i Džastininu stranu priče. Mislim, možda joj je stvarno trebao novac. Možda ima rođake koji žive u Bosni ili negde gde je istinski hladno, a jadni nemaju grejanje pa su im te keramičke peći jedini spas da prežive zimu. Nikad se ne zna.

Gospođa Alington još neko vreme sumnjičavo škilji.

„Heder Vels?“ ponavlja, trepćući. „Zar ti nisi... zar ti nisi ona... što je nekad pevala u svim onim tržnim centrima?“

Konstatujem da me je gospođa Alington konačno prepoznala, što je u redu...

...ali ne kao pomoćnicu upravnice doma u kojem i sama živi.

„Bila sam“, ljubazno odgovaram jer je još uvek žalim, uglavnom zbog povraćanja i blama. „Ali više ne nastupam.“

„Zašto?“ želi da zna gospođa Alington.

Magda i ja razmenjujemo poglede. Magda kao da je povratila svoj smisao za humor jer joj se uglovi usana jedva primetno krive nagore.

„Pa...“ odgovaram, „duga je to priča. Zapravo sam izgubila ugovor sa diskografskom kućom...“

„Zato što si se ugojila?“ pita gospođa Alington.

Što je, priznaću, trenutak kada prestajem da je žalim.